

Тропайте съ краченца,
цапкайте съ ржчици —
кашичка ще хапнемъ
тая вечерь всички!

Зайката (усмихната слага гър-
нето съ кашата на софрата):

Кашичката стана,
всичко е готово —
питка ви умѣсихъ
отъ житцето ново . . .

(Всички се нареждатъ около софрич-
ката, но, току-що посѣгатъ къмъ ка-
шата, на прозорчето се почуква).

Зайо (гледа презъ стъклото):

Ежко и Лисана
въ портитѣ надничатъ.

Зайката (намусена):

Гости не обичамъ!
Госбата ще скрия,
дайте на софрата
лучецъ и гулия . . .

(Зайо слага гулия, зеле и моркови
въ една чинийка, а зайката бърже
прибира въ долапа кашата и топла-
та пита)

Картина II.

Сцена (Обстановката е отъ първата
картина. Зайката отваря вратата и
ги посрѣща съ престорена любе-
зность)

Зайката:

Добре дошла, кумичке!

Лисана:

Да сте ми живи всички!

Зайо (здрависва се съ Ежко):

Добре дошло, братленце,
съ бодливото палтенце!
Съ какво ще ви нагостимъ?

Зайката:

Тазъ вечерь сме на постно:
съсъ лучецъ и гулия,
май, беднички сме ние . . .

Зайо (подава салатка отъ мор-
кови и зеле на Ежка):

Ежко (отказва):

Сполай ти, нѣмамъ жбви,
обичамъ само гжби!

Зайката (поднася гулия на
Лисана):

На мъничко гулия
съ пиперецъ, съ мерудия!

Лисана (отказва недоволна):

Нали съмъ вече стара,
ямъ съ масълце попара!
(Подушва кашата и си говори):

Подушвамъ миризмица
на кашичка съ чубрица . . .

Отъ нея ще си хапна,
каквото ще да става!

Ще помнятъ, съсъ гулия
какъ Лиса се гощава!

(Ежко и Лисана ставатъ. Лисана си
намѣта кожуха).

Ежко (сбогува се):

Постоплихме се малко,
видѣхме и децата.
Сега да трѣгнемъ, Лисо,
че мръкна надъ гората!

Зайо (засраменъ):

Прощавай, Ежко, брате!
Безъ винце те изпратихъ.

Зайката (любезно):

А ти, Лисанке мила,
така да не хитрувашъ!
Хаберъ да ни допращашъ,
кога ще ни гостувашъ!